

tryk, sin form i det borgerlige samfunds love, og vi kvinder agter ikke at slå os til ro, før de sagkyndige finder en form for en lov, der svarer til det virkelige forhold!

Hr. Z. indvendte imod hr. H.s forslag om erhvervsfællesskab også dette, at det intet vilde gavne hustruen, idet manden, så snart hustruens medrådighed var ham til besvær, kunde »ryste den af sig« ved at kræve bodeling og derved unddrage hende sit erhverv. Men meningen med bodeling kan dog sikkert kun være den, at når én af ægtefællerne fordrer boet délt, skal det bo, der i tidens løb er samlet for bægges erhverv, deles; vedbliver ægtefællerne efter bodelingen at leve sammen, bør den ene ikke vilkaarlig kunne unddrage den anden udbyttet af sin erhvervsævné. Sålænge hustruen vedbliver at passe de fælles børn og lave den mad, de begge spiser o. s. v., og således bruger sin erhvervsævné til det fælles bedste, sålænge bør manden ikke vilkårlig kunne unddrage hustruen andel i sit erhverv. —

Dette var, hvad jeg havde at sige med hensyn til retfærdigheden af hr. Z.s forslag. Med hensyn til muligheden af hr. Høgsbros, da er der et par bemærkninger, jeg vil gøre om de indvendinger, der er rejst mod dette. — Det er mig ikke muligt at se, at ikke alle de vanskeligheder, som indtræder ved fælleseje med samråde, også *må kunne* indtræde under særeje- og særrådigheds-systemet. Når to mennesker gifter sig, som hver har en kapital, over hvilken de beholder særrådighed efter ægteskabet, og de beslutter at slå pengene sammen og f. eks. købe et hus for dem eller sætte dem i en forretning, så synes mig, at denne forretning eller dette hus må blive fællesrådighed undergiven, og akkurat de samme vanskeligheder indtræde der som ved fælleseje, der er frugten af erhverv. Thi det er vel ikke meningen, at ægtefællerne ikke *må* slå sine penge sammen og sætte dem i en forretning? Og mon ikke vanskelighederne overvurderes, fordi forslaget er noget nyt, og man altid ser store farer og vanskeligheder ved det nye? Hr. Z. siger, at manden kan ikke fra sit kontor løbe ud i køkkenet og ind i stuen og bede om konens samtykke til det og det. Hertil kunde svares, at hustruen nu egentlig hvert øjeblik burde løbe fra sit køkken ind i mandens kontor